

po kterou mzdové záznamy musí býti zaměstnavatelem uschovány, aby se přesvědčily o správnosti přihlášek a odhlášek každého pojištěnce, jehož přihlášku nebo odhlášku uznají za nutno co do správnosti kontrolovati.

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 24. května 1950, č. 8537/50.)

K § 13, zák. čl. XIX/1907.

Stížnost uplatňuje, že žalovaný úřad si nesprávně vykládá předpis § 13 zák. čl. XIX/1907, podle něhož mzdový výkaz jest podati u okresní pokladny do třetího dne následujícího týdne, v ten smysl, že lhůtu je počítati od pondělí, t. j. 22. prosince 1924, kdežto ve skutečnosti týden skončil 19. prosince 1924, takže prvý den třídní lhůty byl správně 20. prosince a nikoli 22. prosince 1924, ježto cit. § 13 nikde nestanoví, že mzdové výkazy musí zníti na kalendářní týden, takže by počítání lhůty mělo začíti ponděním. V praxi se to nikdy neprovádělo a ponechávalo se libovůli zaměstnavatele, aby si začátek týdne sám stanovil podle toho, jak vyplácí požitky svým zaměstnancům. Navrhuje zrušení nařikáného rozhodnutí pro nezákonnost. Stížnosti nelze dáti za pravdu. Citovaný § 13, zák. článku XIX z r. 1907, jenž připouští hromadné přihlášky pojištěnců týdenními nebo měsíčními výplatními listinami, stanoví v posledním odstavci, že výplatní listiny musí nejdéle do třetího dne následujícího týdne a, pokud se týče, měsíční výplatní listiny do třetího dne následujícího měsíce okresní dělníky pojišťující pokladně býti zaslány. O tento předpis se opírá jak žalovaný úřad, tak i stěžovatelka. Jde o výklad slov zákona: »do třetího dne následujícího týdne«. Slovům a větám, jimiž zákon mluví, jest rozuměti tak, jak se jim obyčejně a obecně rozumí, leda by zákon sám dal zřejmě najevo úmysl, že se jim má rozuměti ve smyslu odchýlném a zvláštním. »Týdnem« rozumí se obyčejně a obecně časový úsek sedmi dnů, a to, není-li jinak určeno nebo nepodává-li se z povahy věci, úsek od pondělí do neděle včetně (kalendářní týden). Zákon nestanoví, že výrazu »týden« v § 13 použitému jest rozuměti ve smyslu odchýlném, zejména, že by měl býti pojímán tak, jak stížnost míní, že třetí den následujícího týdne se má počítati ode dne výplaty mezd, jak si jej stanovil zaměstnavatel. Kdyby byl zákon takové počítání lhůty zamýšlel, byl by to jistě vyjádřil výslovně na př. slovy: »do tří dnů ode dne výplaty« nebo »do třetího dne následujícího pracovního týdne« a pod. Kdyby byl chtěl ponechati zaměstnavateli, aby si libovolně stanovil, jak týden bude počítati, byl by i to vyslovil. Obratem »do třetího dne následujícího týdne«, jímž se v obyčejné mluvě vyjadřuje asi tolik, jako »do příští středy«, dal zákon podle náhledu Nejvyššího správního soudu nepochybně najevo, že má na mysli kalendářní týden. I z povahy věci podává se čítání týdne od pondělí do neděle, ježto neděle jest všeobecně normována za den odpočinku, tedy za přirozený mezník, oddělující jednotlivé týdny práce. Neudržitelnost stanoviska stížnosti vynikne obzvláště, přihlédne-li se k dalšímu ustanovení, podle něhož výplatní listiny měsíční jest zaslati do třetího dne následujícího měsíce, kteréžto ustanovení jest zcela obdobné onomu, upravujícímu přihlašování týdenními výplatními listinami. Kdyby byl výklad stížnosti správný, musil by přiléhati i na počítání lhůty pro předkládání měsíčních výplatních listin. Nelze domysleti, jak by v tomto případě stěžující si strana pojem měsíce vkládala, aby nepřišla v rozpor se svým názorem, že pro počítání lhůty § 13 jest rozhodným den výplaty mezd, kdyžte konec měsíce s obvyklými týdenními dny výplaty nemá nic společného. Bylo by protimyslným chtíti dovozovati, že zákon, používaje výrazů »měsíční« a »měsíc«, míní jiný úsek časový než právě měsíc (kalendářní měsíc), na př. poslední

výplatu v měsíci. Označuje-li však zákon výrazem »měsíc« kalendářní měsíc, nemohl ani výrazem »týden« ve spojitosti použitým míniti než kalendářní týden.

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 24. května 1930, č. 8541/30.)

Řízení.

Podle § 12, posl. odstavce, zák. čl. XIX/1907 jest zaměstnavatel, který neučiní přihlášky v předepsané lhůtě, povinen zaplatiti pokladně náklad, který jí vznikl podporováním pojištěnce v nemoci, nastalé před přihlášením. Žalovaný úřad uznal, že závazku toho v daném případě není a opřel svůj výrok o dva samostatné důvody: 1. o důvod, převzatý z rozhodnutí úřadu I. stolice, že přihláška Marie Čepelové se stala včas, poněvadž byla v 8denní lhůtě zákonné u poštovního úřadu podána, 2. o další samostatný důvod, vyjádřený slovy: »i proto, ježto je dokázáno, že Ondřej Štefánek jako zaměstnavatel neměl úmyslu vyhnouti se pojistné povinnosti....« Stížnost vznáší námitku pouze proti odůvodnění ad 1), vytýkajíc názoru zde vyslovenému nezákonnost. Činí tak právem, ježto lhůta § 12 zák., čl. XIX. z r. 1907, je zachována jen tenkrát, došla-li přihláška ve lhůtě 8denní k nemocenské pokladně. Názor tento vyslovil a blíže odůvodnil Nejvyšší správní soud ve svém nálezu Boh. A 6489/27, na který se tímto podle § 44 jednacího řádu odkazuje. Než naříkané rozhodnutí je opřeno ještě o další důvod shora sub 2) uvedený, že zaměstnavatel neměl úmyslu vyhnouti se pojistné povinnosti. Vyslovil tedy žalovaný úřad náhled, že podmínkou pro odsouzení zaměstnavatele k náhradě podpůrného nákladu podle § 12 zák., čl. XIX. z r. 1907, jest úmysl vyhnouti se povinnosti pojištění, že tedy nedostatek takového úmyslu vylučuje použití sankce citovaného § 12. Stížnost proti tomuto důvodu naříkaného rozhodnutí neformuluje žádného stížného bodu, zejména nevytýká, že žalovaný úřad neprávem náhradní povinnost podle § 12 cit. zákona činí závislou od úmyslu zaměstnavatele vyhnouti se pojištění. Ale pak Nejvyšší správní soud, vázán jsa předpisem § 18 zákona o správním soudě, podle něhož smí zákonitost naříkaného rozhodnutí přezkoumávat jenom v mezích stížných bodů, obsažených ve stížnosti, nemohl se pouštět do zkoumání, zda tento druhý důvod napadeného výroku je ve shodě se zákonem. Zůstává pak naříkané rozhodnutí o tento druhý důvod opřeno a musela proto stížnost býti zamítnuta.

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 24. května 1930, č. 12.860/28.)

Pensijní pojištění.

Sděluje minist. rada dr. Bronislav Wellek.

Pojistná povinnost pensijní obchodního zástupce.

Naříkaným rozhodnutím ze dne 27. června 1928, č. j. 4340/IV-3-28, vyslovilo ministerstvo sociální péče v pořadí instančním, že G. Š. ve svém zaměstnání u firmy Kávoprůmysl, spojených družstevních sušáren, společnosti s r. o. v Praze, nepodléhal ode dne 1. ledna 1924 pensijnímu pojištění, ježto nebyl k firmě v poměru služebním (§ 1151 obč. zák.), takže chybí nezbytný předpoklad pro pojistnou povinnost, stanovený v § 1, odst. 1. pens. zák. Podle § 1151 obč. zák. jsou podstatnými znaky služebního poměru závazek konati práce (služby) na straně jedné a závazek platiti úplatu na straně druhé.

O stížnosti, podané do tohoto rozhodnutí Všeobecným pensijním